

VIRVOITTAVIEN VETTEN TYKÖ

Vangitun pastorin vaimon taisteluita Kiinassa

Miten käy evankelistan vaimon ja perheen, kun mies joutuu vangituksi uskonsa tähden? Kiinan kotikirkkoissa (maanalaisessa seurakunnassa) on paljon vaikeuksien keskellä eläneitä rouvia, jotka voivat kertoa kokemuksistaan. Eräs tällainen on Li Huihua (peitenimi). Hänen miehensä toimi erään kaupungin keskustassa evankelisen kirkon pastorina. Hän halusi olla kuuliainen Herralle ja julisti rohkeasti evankeliumia. Hänet pidätettiin 1958, koska ei suostunut liittymään viralliseen kommunistien valvonnassa olevaan ainoa hyväksytyyn protestanttiseen kirkkoon. Hänet tuomittiin pakkotyöhön. Koko tämän ajan Li Huihua hoiti yksin perhettään:

Sana voiman lähteenä

Siihen aikaan perheeseeni kuului kuusi lasta ja äitini. Vanhin lapsista oli 17-vuotias ja nuorin 6-vuotias. Perheelläni ei ollut mitään tuloja, ja minulla ei ollut mahdollisuutta tehdä työtä saatuaani "vastavallankumouksellisen" leiman. Inhimillisesti katsottuna tilanne oli toivoton.

Mutta ylistys Herralle! Niiden 21 vuoden ja 8 kuukauden ajan, jotka jouduin viettämään erossa miehestäni, Jumala lohdutti ja tuki minua psalmin 23 sanoin. "Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu...Vaikka minä kulkisin pimeässä laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani..." (Ps. 23:1,4) Sanasta tuli minun voimani lähde, vaikka kohtasimme monia huolia ja murheita tuona aikana.

Päivä toisensa jälkeen vaikeroin ja huusin Herran edessä:

"Herrani, mieheni joutui vankeuteen Sinun tähtesi. Kahdeksan henkisen perheen elättäminen on liian raskas taakka harteillani. En pysty sitä kantamaan."

Mitä enemmän valitin Jumalalle, sitä painavammaksi taakka tuli. Jouduin pimeyteen, jossa töin ja tuskin pystyin enää hengittämään. Mutta kiitos Herran, eräänä päivänä, Hän puhui minulle. Yhtäkkiä kuulin Herran äänen sanovan:

"Minä olen tämän kaiken sallinut. Minä olen tämän kaiken sallinut."

Nämä sanat tunkeutuivat sydämeeni.

Polvistuin Herran eteen ja vastasin:

"Herrani, jos Sinä olet kaiken tämän sallinut, minä en pelkää."

Sain siitä hetkestä lähtien voiman, lohdutuksen ja valon elämäni ja luottamukseni Herraan vahvistui.

Noina pitkinä vuosina vastaan vyöryneet monenlaiset vaikeudet ne eivät saaneet minua luopumaan Herran armosta ja seurakunnan yhteydestä. Sana lupaa:

"Hän pelastaa köyhän, joka apua huutaa, kurjan ja sen, jolla ei ole auttajaa." (Ps. 72:12)

Ruoka loppui

Mieheni pidätyksen jälkeen menetimme asuntomme ja jouduimme muuttamaan toiselle paikkakunnalle. Pian koitti päivä, jona kotona ei ollut enää mitään syötävää. Tuijotin apaattisesti ruukkua, jossa ei ollut enää jyvääkään riisiä eikä vehnää. Äitini ei enää kesännyt puutetta, vaan sanoi muuttavansa toisen tyttären kotiin. Kuultuani sen käännyin Herran puoleen:

"Herrani, meillä ei ole huomiseksi mitään ruokaa. Ellet Sinä järjestät meille syötävää, joudumme tyytymään haaleaan veteen."

Silloin mieleeni muistuvat Raamatun sanat:

"Katsokaa taivaan lintuja: eivät ne kylvä eivätkä leikkaa eivätkä kokoa aittoihin, ja teidän

taivaallinen Isänne ruokkii ne. Ettekö te ole paljoa suurempiarvoiset kuin ne?" (Mt. 6:26) Sydämeni valtasi ymmärryksen ylittävä rauha. Sinä iltana menin levolle iloisena. Seuraavana aamuna heräsin viittä vaille kuusi siihen, että joku koputti oveamme. Menin kiireesti avaamaan. Ovella seiso minulle täysin tuntematon vanha nainen.

"Oletteko te Li Huihua?", hän kysyi.

"Kyllä olen," vastasin.

"Olette varmasti viettäneet vaikeita aikoja. Viime päivinä Pyhä Henki on jatkuvasti kehoittanut minua tulemaan teidän luoksenne. Menin entiselle asunnollenne, mutta kuulin, että olitte muuttaneet." Sitten hän ojensi minulle pienen nyytin.

"Mikä teidän nimenne on?", kysyin. Hän ei vastannut kysymykseeni, vaan sanoi:

"Pyhä Henki käski minun tehdä näin. Kiitä vain Jumalaa."

Naisen lähdettyä avasin nyytin. Se sisälsi suuren 50 yuanin rahasumman. En voinut kuin itkeä ilosta. Äitinikin sanoi:

"Kiitos Herralle! Minä en muuta täältä pois."

Sinä päivänä ostin kotiimme vehnäjauhoa ja kaikkea tarpeellista. Meidän ei tarvinnut nähdä nälkää. Vastoinkäymisen kautta Herrasta tuli läheisempi Henkilö. Rukoillessani tuntui aina, kuin olisin ollut kasvotusten Hänen kanssaan. Siitä lähtien saimme kokea moneen kertaan, minkälainen kaikkivaltias Jumala on. Hän on rikas antaja. Hänessä meiltä ei puutu mitään. Kun ihminen kohtaa mahdottomuutensa, Jumalan mahdollisuudet vasta alkavat. Miehen pidätyksen jälkeen vietimme Jumalan tekojen ihmettelyn aikaa perheessämme.

Tuntemattomilta ihmisiltä

Saatuamme "vastavallankumouksellisen" leiman, työn löytäminen oli vaikeaa. Kun myöhemmin sain työtä, palkka ei riittänyt alkuunkaan perheemme elättämiseen. Mutta aina tavalla tai toisella rukouksia kuuleva Jumala järjesti koko kahdeksan henkiseen perheen ruokkimiseen niin jopa lasten koulunkäyntiin tarvittavat varat. Henkilöt, joita Herra lähetti meitä auttamaan, olivat täysin tuntemattomia ihmisiä. He tulivat aina Pyhän Hengen kehoituksesta. Näin Herra osoitti, että meidän tulee suunnata katseemme yksin Häneen.

Rakkauden lahjat

Neljäs lapseni, jonka tarkoituksena oli edetä lukiosta tekniseen kouluun, tarvitsi opinnoissaan laskukonetta. Mutta siihen aikaan laskukone maksoi huikeat 16.4 yuania. Kun tiesin, että laskukone oli lapselle ehdottomasti välttämätön, sanoin hänelle:

"Rukoillaan Herraa. Meillä tuskin on varaa edes ruokaan. Jätetään tämä asia Jumalan huoleksi."

Seuraavana päivänä palattuani töistä huomasin, kuinka ulko-oven välistä pilkotti kirjekuori. Kuoren sisältä löytyi 20 yuania. Kiitin sydämessäni suurta Herraani, sillä Hän ei vain täyttännyt tarpeitamme vaan antoi ylen määrin.

Talvella nuorin lapsistani tarvitsi talvikengät. Käännyin tässäkin asiassa Herran puoleen ja kuinka ollakaan, palattuani töistä oven välissä oli jälleen kirjekuori, jossa oli 15 yuania.

Toisinaan ihmiset auttoivat lähettämällä shekkejä, joista löytyi tiedot lähettäjistä. Silloin yritin lähettää kiitoskirjeitä heille:

"Otin vastaan teiltä rahalahjoituksen. Olkaa hyvä ja tulkaa käymään kodissani. Haluaisin mielellään tavata teidät."

Mutta parin kolmen päivän päästä kirje tuli takaisin. Kirjekuoreen oli kirjoitettu:

"Osoite tuntematon".

Herra käytti näitä ihmisiä näyttääkseen ihmetekonsa.

Nyytit ja puusepän kääntymys

Samana vuoden toukokuussa eräs tuntematon tyttö tuli kädessään kolme nyyttiä. Hän sanoi:

"Minun piti tuoda tämä teille. Lähettäkää iso nyytti pohjoisessa asuvalle sedällemme, keskikokoinen antakaa ihmisille, jotka sitä eniten tarvitsevat, ja pienin nyytti on teidän omaan käyttöönne." Kysyin työltä:

"Mikä sinun nimesi on?"

"Äiti kielsi sanomasta", hän vastasi.

"Onkohan se Chao vai Deng?", mainitsin tuttujen nimiä, joilla olisi nuori tytär.

"Ei", tyttö toisti yhä uudestaan, sitten hän yhtäkkiä kääntyi ja juoksi pois.

Avasin nyytit. Suurimmassa oli juustoa, keskikokoisessa 20 Raamatua ja pienimmässä 20 yuania rahaa.

Tytön tullessa kotonamme oli käymässä eräs puuseppä. Hän seurasi minun ja tytön välistä keskustelua. Se teki häneen syvän vaikutuksen.

"En yli 30 -vuotisen elämäni aikana ole nähnyt ketään niin rehellisiä ja jaloja ihmisiä kuten te Jeesukseen uskovat. Kuinka te ette edes laita nimeänne antamiinne lahjoihin!"

Kysyin silloin häneltä:

"Haluaisitko uskoa Jeesukseen?" Puuseppä vastasi:

"Kyllä".

Kerroin hänelle Jeesuksen valmistamasta pelastuksesta ja armosta. Sanoin, että meidän tulee tunnustaa syntimme. Lopuksi annoin hänelle yhden Raamatun.

Ihmisten pilkka ja syytökset

Arkielämän paineiden lisäksi jouduin kärsimään väistämättä kovaa poliittista painostusta. Se ei ollut vain henkistä tai ruumiillista vaan ulottui aina hengelliseen elämään saakka. Vastavallankumouksellisen perheen jäsenenä jouduin kulkemaan pää painuksissa, minne vain meninkin. Jouduin elämään Raamatun kuvaamissa oloissa: "Olen kansani hylkäämä, ihmisten pilkka" (Ps. 22:7)

Poliittinen painostus oli aluksi lievää, mutta muuttui ajan myötä yhä aggressiivisemmäksi. Minua pidettiin vihollisten "kätyrinä" ja uskoani alettiin arvostella. Sanottiin, etten saisi uskoa Herraan Jeesukseen, joka nousi kuolleista. Kymmenet ihmiset painostivat minua jatkuvasti.

Seuraavaksi minun haluttiin ottavan avioeron miehestäni. Vaatimusten keskellä painoin vain pääni alas, suljin silmäni ja rukoilin Herraa. Painostus jatkui päivästä toiseen ja paheni entisestään.

"Ellet muuta mieltäsi, saat saman kohtalon kuin vastavallankumoukselliset! Vastustatko sinä proletariaattia? Mitä hyödyttää uskoa Jeesukseen? Kuvitteletko, että Jeesus pudottaa leipää taivaasta! Jos kiellät Jeesuksen, pääset puolueen jäseneksi." Vastasin heille:

"Jeesukseen uskominen on minulle välttämätöntä. Sen ei pitäisi mitenkään vaikuttaa työskentelyyni. Pikemminkin pystyn Jeesuksen avulla tekemään työni paremmin."

He suuttuivat entisestään ja huusivat: "Älä puhu potaskaa!"

En voinut muuta kuin rukoilla silmät kiinni. En enää sanonut mitään. He kiivailivat ympärilläni taukoamatta.

"Miten voit olla noin itsepäinen, vaikka yritämme kaikin voimin puhua sinulle järkeä! Sinä näytät vain nukkuvan."

Sitten he taas usuttivat minua ottamaan eron miehestäni.

Päivittäin monet syyttivät minua. En voinut muuta kuin pudistaa päätäni. He sanoivat: "Aina kun puhumme kirkosta tai uskosta, sinä olet vaiti kuin muuri. Jos yrität paeta täältä, saamme kyllä sinut kiinni!"

He alkoivat käydä yhä häikäilemättömämmiksi:

"Sanoit, että uskosi on sydämen asia. Avioeron ottaminenkin on sinun yksityisasiasi. Emme enää puutu niihin. Mutta joudut kantamaan vastuun siitä, mitä olet omin käsin tehnyt. Olet varastanut työpaikan rahoja. Meillä on varmat todisteet siitä! Luulisi sinun tietävän, miten ankara rangaistus siitä seuraa. Mikäli tunnustat rikoksesi, puolue on suopea, mutta jos kiellät, ei hyvä seuraa. Jos tunnustat, saat myötätunnon osaksesi!"

Näin he yrittivät saada minua ansaan. Mutta kaiken keskellä turvauduin Herraa.

Sanoin sisimmässäni:

"En ole varastanut penniäkään".

Raamatussa sanotaan:

"Annatko periksi ahdingon tullen? Vähätpä ovat voimasi." (Snl 24:10) Herra antoi lupauksensa mukaan voimaa:

"Eihän Jumala ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman, rakkauden ja terveen harkinnan hengen." (2 Tim 1:7)

Pysyin luottavaisella mielellä ja sanoin:

"En ole varastanut, en ole varastanut penniäkään".

Silloin heidän silmänsä suurenivat ja he vimmastuivat. He löivät kädellä pöytään, tömissyttelivät jalkoja ja sanoivat:

"Vieläkö uskallat väittää moista? Tietojemme mukaan perheeseesi kuuluu kahdeksan henkeä. Millä rahalla sinä heitä oikein elätät? Varojesi ei pitäisi riittää siihen. Mutta te syötte tietenkin varastetulla rahalla, eikö niin!"

Painoin pääni, suljin silmäni enkä vastannut enää mitään. He jatkoivat:

"Miksi olet kuin kuollut kala, etkä puhu mitään! Ei auta, vaikka kuinka yrittäisit peitellä tekojasi."

He huusivat yhtä aikaa täyttä kurkkua. Minä kiitin Herraa. Herra antoi painostuksen keskelläkin minulle suunnattoman rauhan. Vaikka kuinka he huusivat ja sättivät, Herra piti minua lujasti sylissä.

Tätä taistelua jatkui puolisen vuotta. Mutta mitään syytettä varkaudesta ei pystytty nostamaan. Painostus ulottui minun lisäksi myös muihin ihmisiin. Monet niistä, jotka eivät uskoneet Herraan, sairastuivat henkisesti tai tekivät itsemurhan. Ellei Herra olisi ollut kanssani, en ole varma, olisinko itsekään kestänyt. Mutta katsomalla Herran puoleen sain aina Häneltä voimaa.

Vaikka kuinka jouduin ihmisten polkemiksi, olosuhteet muuttuivat pian toisenlaisiksi. En itse puolustautunut, vaan Herra, joka tuntee sydämeni perin pohjin, toimi puolustajanani. Kun asiat kääntyivät parempaan suuntaan, opin antamaan kunnian Herralle.

Uskollisuus miehelleni

Mieheni pitkä poissaolo aiheutti poliittisten ja taloudellisten vaikeuksien lisäksi minulle suuria seksuaalisia kiusauksia, sillä olin vasta 30 vuoden ikäinen. Työpaikalla monet miehet alkoivat lähennellä ja ihmettelivät, miksi olen yksin, vaikka miehen paluusta ei ole mitään varmaa tietoa tai toivoa. He yrittivät vietellä minua monin tavoin, niin kuin Saatan vietteli Eevaa paratiisissa. Silmän viettelykset, lihan himot, maineen ja kunnian houkutukset kohtasivat minua. Joku tarjosi minulle hienoja vaatteita, huiveja ja rahaa. Joku taas ilmoitti voivansa kirjoittaa minun puolestani avioeropaperit.

On sanomattakin selvää, miten raskasta tämä kaikki oli lapsilleni. "Vastavallankumouksellisen" isän lapsia kohdeltiin kuin orpoja. Vaikka minulla oli mies, minua pidettiin leske-

nä. Jos olisin allekirjoittanut avioeropaperin, yhteiskunnallinen asemani olisi ollut turvattu ja vastavallankumouksellisen leima poistettu.

Mutta Herra, joka minua rakastaa, ei olisi sallinut sellaista. Herran Henki asui minun sydämessäni, vahvisti minua ja säilytti uskollisuuteni miestäni kohtaan. Luotin Herran voimaan, ja vaikka ihmiset kuinka yrittivät vietiä ja pyytää, minä kieltäydyin suoralta kädeltä. Olinhan luvannut mennessäni naimisiin Herran edessä "rakastaa miestäni myötä ja vastoin käymisissä elämäni loppuun saakka".

Olin töissä kiinteistöväilyksessä kaikkiaan vuodesta 1958 vuoteen 1979 saakka. Herra laski sinä aikana sydämelleni erityisesti ne ihmiset, jotka joutuivat minun laillani syrjinnän kohteeksi, mutta eivät tunteneet Herraa. Jotkut heistä eivät kestäneet vaan tekivät itsemurhan tai romahtivat. Herrani kuuluu kaikki kunnia siitä, että itse jaksoin kaiken läpi. Sain elää todeksi Herran Sanan:

"Vaikka he ryhtyvät sotaan, he eivät sinua voita, sillä minä, Herra, olen sinun kanssasi ja suojelen sinua." (Jer. 1:19)

Mieheni vapautus ja paluu

Rakkaitten veljien ja sisarien rukouksen ja Herran laupeuden ansiosta mieheni vapautettiin joulukuussa 1979 vankityöleiriltä. Hänellä oli mukanaan vain ne vaatteet, jotka olivat hänen yllään. Väliaikaisen työttömyyden jälkeen sain taas töitä ja onnistuin järjestämään miehelleni uudet vaatteet. Kristityt veljet ja sisaret lähettivät meille myös runsaasti vaatteita.

Vuonna 1983 otin lopputilin työpaikastani jälleen. Olin päättänyt, että uhraisin koko loppuelämäni Herran työhön. Vielä nytkin minua pyydetään tulemaan töihin korkealla palkalla, sillä rakennusalan suunnittelijoista on todella pulaa. He lupaavat 500 yuanin kuukausipalkkaa. (Kiinan keskipalkka on 100 yuania.) Mutta Herran palveleminen on kaikkein tärkeintä. Haluan käyttää loppuelämäni vanhusten ja sairaiden auttamiseen. Nämä ihmiset eivät itse kykene tulemaan kirkon tilaisuuksiin.

Li Huihua ja hänen miehensä jatkavat työtään yhä tänään rekisteröimättömien kotikirkkojen työssä, vaikka painostus kotikirkkoja vastaan on yhä tänä päivänä Kiinassa voimakasta.

(Suomennos Tomio Pihkala)

Pakettien salaisuus

Vuosia myöhemmin kun tämä jo edesmenneiden Pandaksi kutsutun miehen ja hänen vaimonsa todistukset olivat tulleet jo varsin tunnetuksi ja pastoripariskunnan elämäntarinakin oli jo julkaistu, eräässä tilanteessa iäkäs rouva Ten alkoi kertoa edellä mainitun kolmen paketin tarinan taustaa.

Kun pastori Panda oli vankilassa, hänen vaimonsa oli saanut häneltä kirjeen, jossa mies pyysi tätä lähettämään hänelle vankileirille maitojauhetta. Mutta tuohon aikaan koko kaupungista ei ollut saatavissa maitojauhetta ja vaimo oli kovin suruissaan, kun ei voinut auttaa miestänsä. Mutta juuri silloin tuo tuntematon pikkutyttö toi kolme pakettia sanoen: "Ison paketin sisällön saa jakaa tarvitseville ihmisille, keskimäinen pitää lähettää pastori Pandalle ja pienin oli perhettä vasten." Kertomatta nimeään tyttö oli sitten juossut pois. Suuressa paketissa oli Raamattuja, joista yhden sai kodissa paikalla ollut remonttimies, joka tuli myös uskoon. Keskimäisessä paketissa oli maitojauhetta ja pienimmässä rahaa ison perheen elintarpeisiin.

Pastori Pandan rouva oli monissa tilanteissa todistanut, miten tarkasti Jumala huolehtii omiensa tarpeista.

Nyt rouva Ten kertoi hymyillen, että paketit perille toimittanut pikkutyttö oli ollut hänen tyttärensä. Hänenkin miehensä oli uskonsa tähden menettänyt työnsä ja oli ollut jo 20 vuotta työttömänä kotonaan. Viranomaiset painostivat häntä ja naapurusto halveksi ja kiusasi häntä. Silti hän eli aina rinta rottingilla yhdessä Jeesuksen kanssa. Hän kasvatti tyttärensä vahvaan uskoon. Eikä vain sitä vaan painostuksesta huolimatta hän etsi aina tilaisuuksia tehdä Herran työtä ja piti aina hengelliset antennit ylhäällä.

Nyt hänkin sai kuulla, että pastori Panda toivoi saavansa maitojauhetta vankileirille. Mutta vaikka kaikki tiesivät, että silloisissa oloissa sellaisen käsiin saaminen oli mahdotonta, rouva Tenin mies oli uskossaan hämmästyttävän innoissaan. Hän aloitti välittömästi konkreettisen rukoustaistelun. Sitten hän alkoi etsiä kaikkialta, mistä kaupungista olisi löytynyt maitopulveria. Hän sai tietää, että kaupungissa oli yksi liike, jossa sitä myytiin, mutta se oli vain ulkomaalaisia ja puolueen erityistehtävissä oleville ihmisille sallittu erikoisliike. Siihen ei ollut pääsyä ilman erikoislupaa. Hänellä ei ollut mitään mahdollisuuksia päästä sinne.

Mutta hän ei antanut periksi, vaan jatkoi rukoustaisteluaan. Juuri silloin hän sai kuulla, että eräs amerikkalainen uskova veli oli tullut kaupunkiin Raamattuja mukanaan. Hän riemuitsi ja pyysi tätä ostamaan hänelle tuosta erikoisliikkeestä maitopulveria. Samalla hän vaarasta välittämättä meni vastaanottamaan Raamatut. Rouva oli syvästi huolissaan ja rukoilemalla rukoili Jumalan varjelusta, kun mies lähti yöllä tapaamaan amerikkalaista. Enkelit varjelivat tapaamisen, mies palasi ja kääri saamansa rahat pieneen pakettiin pastori Pandan vaimoa varten ja pakkasi nuo kolme pakettia. Sitten hän käski tyttärensä toimittamaan ne perille ja kielsi ankarasti tätä kertomasta nimeään. Tytön piti vain kertoa kolmen paketin kohteet ja poistua välittömästi. Isä odottaisi tytärtään ison kadun varrella. Ohjeet annettuaan hän lähti polkupyörällä tyttärensä kanssa viemään paketit perille.

Tämä tapahtuma on kaunis todistus Jumalan valtakunnasta. Jumala käytti 20 vuotta ilman tuloja elänyttä Tenin miestä hankkimaan arvokkaan tuotteen, joka oli vain hallitsevan luokan saatavissa. Pastori Panda tarvitsi sitä kipeästi vankileirillä, missä hän joutui raatamaan lumisissa oloissa hiilikaivoksella. Tämän todistajana olleen puusepän Herra sai myös pelastaa tapahtuman kautta, kun hänen sai nähdä Jumalan huolenpito omistaan. Hänkin tajusi tarvitsevansa Jeesusta. Inhimillisesti katsottuna Tenin miehen elämä oli kaikkea muuta kuin vapaata, mutta juuri sen keskellä näkyi Jumalan valtakunnan dynaaminen luonne, todellinen vapaus Kristuksessa.

(Suomennos Jorma Pihkala)